

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ

ΤΟΥ ΤΖΕ'ΙΜΣ ΣΜΙΘ

ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

"Ήταν ζαλισμένος απ' το χτύπημα στον τοίχο και είχε πάθει μόνον αιμορραγία της μύτης...

Οι τρεις σκοπιοί έδρευσαν στους γύρω δρόμους, έριξαν το φως των φανών τους ψηλά, στά παράθυρα των γύρω σπιτιών, και μη βλέποντας τίποτα το ύποπτο, σήκωσαν τόν συνάδελφό τους και έφυγαν, βέβαιοι ότι θα μάθαιναν από τόν ίδιο τήν αλήθεια...

Τους άκουσαμε να εκπράξουν τήν γνώμη, καθώς έφυγαν, ότι ό άστυφύλαξ έκαθε σκοτοδίνη και γύρηνος πέφτοντας. Δέν μπορούσαν να έξηγήσουν μόνον τόν προφοβισμό που άκουσαν...

"Όταν έφυγαν, ό καθηγητής τραβήξε τις κουρτίνες μπρός στά παράθυρα και μου είπε ν' ανάψω τό φως. Μέλις ή άίδουσα φωτίστηκε, τό βλέμμα μου έπεσε πάνω στην Αίλιαν. Βρισκταν όκωμη εξαπλωμένη στό μέρος ποιός σωριαστεί τή στιγμή που μπήκαμε και τήν γλυτώσαμε απ' τήν έκδικισή του συζύγου της. Ήταν άλαφρά χλωμή και φανόταν μάλλον σάν να κοιμάται...

"Άς τήν μεταφέρουμε στό ντιβάνι, ειπεν ό καθηγητής...

Μεταφέραμε πράγματι τή Αίλιαν στό ντιβάνι. Ό καθηγητής έσκυψε κοντά της κι' άρχισε να τήν περιποιείται. Πραγματικώς δέ δέν άργησε να τή φέρη στάς αισθησεις της.

Μόλις ή Αίλιαν άνοιξε τά μάτια της και μάς άντίκρισε κοντά της, άφησε ένα στεναγμό άνακουρίσεως.

"Άπλωσε άσυναίσθητα τό χέρι και μου σφίξε τό χέρι. Νεράπηκε όμως και τό απέσυρε άμέσως. Κοιτάξτε έκετα τόν καθηγητή στά μάτια και τού ειπε :

— Σας εύχαριστώ...Με σώσατε...

— Μην ταρασσάστε...Ήσυχάστε...τής ειπε ό καθηγητής.

"Ω, ήταν φοβερό... Ήταν φρικώδες '... έτραυλισ με ύπόκωφη φωνή ή Αίλιαν.

Συγχρόνως άνασηκώθηκε. Στήριξε τό κεφάλι της στον άγκώνα της και μάς ειπε :

— "Αν έρχόσαστε λίγα λεπτά άργότερα θα ήμουν χαμένη...

— Δέν εινε δυνατόν ! ειπε ό καθηγητής. Πώς συνέβη αυτό ; Δέν έκρατούσατε έπάνω σας ότι σας είχα δώσει ;

— Ναι, τό κρατούσα και θεωρούσα τόν έαυτό μου άσφαλή...

— Μήπως είχατε άποκοιμηθί ;

— Όχι...

— Τότε ;

— Καθόμουν άγρυπνη και διάβαζα για να περάσω ή ώρα, όταν άκουσα τό παράθυρο να τριζή. Νόμισα πως ήταν απ' τόν αέτι και δέν έδωσα προσοχή... Έξαφνα όμως τό είδα ν' άνοιξη άπότομα, μόνο του, και σηκώθηκα για να τό κλείσω... Πρίν φθάσω όμως ώς εκεί, τό φως έβρασε έξαφνα μόνο του και βρέθηκα μέσ' στό σκοτάδι. Είδα τότε να διαγράφεται στό τετράγωνο του παραθύρου μιά σκιά...

— Ήταν αυτός ! ειπ' ό καθηγητής.

— Ναι, ήταν αυτός ! Τόν γνώρισα άμέσως !

— Έπρεπε ν' ανάψετε τό φως, να ζητήσετε βοήθεια...

— Σκέφθηκα να τό κάμω, μα δέν μπόρεσα.

— Γιατί ;

— Τά γόνατά μου έτρεμαν, ή φωνή μου ειχε κοπή.

— Σας έπέτεθη άμέσως ;

— Όχι. Έκλεισε τό παράθυρο και στάθηκε έμπρός μου, παίρνοντας άσφα και όσά. "Εγώ τόν έκύτταξα έτοιμη να σωριαστώ κάτω άναίσθητη.

Σας έμίλησε ;

— Ναι.

— Τι σας ειπε ;

— Μου ειπε πράγματα που μ' έκαναν νάνατριχιάσω, μ' έκαναν ν' άπελπισθώ έντελώς. Νόμισα πως ήμουν όριστικώς χαμένη, πως κ' έσεις δε βρισκόσαστε πια στή ζωή.

— Σας ξεπιάθηκε. Θέλησε νά σας τρομοκρατήση.

— Έτσι φαίνεται. Κυττάζοντάς με άγρια στά

μάτια μου ειπε ότι σας ειχε συναντήσει στό νεκροταφείο και σας ειχε σκοτώσει...

— Τόν άθλιο !...

— Γελώντας σαρκαστικά, έπροχώρησε ένα βήμα και μου ειπε με σφιγμένα τά δόντια : «Είπε ή σειρά σου ! Θα πεθάνης όπως πέθαναν κι' αυτοί, όπως θα πεθάνη καθένας που μ' έβλαψε όταν ήμουν ζωντανός !»

— Κατόπιν ;

— Δέν μου ειπε τίποτα άλλο παιά. "Άφησε μιά τρομερή όρυγή και άρχισε άπάνω μου. Δέ μπόρεσε όμως ν' άγγίξη, γιατί κρατούσα τά φυλαχτά που μου είχατε δώσει, πράγμα που τόν έκανε να έρεθείτε ακόμα περισσότερο... Τόν είδα τότε να βγάξη κάτω από τό ρούχο του μιά σιδερένια ράβδο και να τήν σηκώη. Έτοιμος να μου συντρίξη μ' αυτή τό κρανίο. Ό τρόμος μου ήταν τόσος, όσατε λιποθύμησα... Τή στιγμή αυτή, φαίνεται, έμπήκατε σεις μέσα. Με σώσατε για μιά άκόμη φορά... Σας εύχαριστώ !... Σας εύχαριστώ !...

"Η δυστυχισμένη Αίλιαν ήταν χλωμή κ' έτρεμε όλη ενώ τά διηγείτο αυτά.

"Ό καθηγητής προσπάθησε να τήν καθησυχάση.

— Έκείνο που με κάνει ν' άπορωθ, της ειπε, εινε τό πως δέν έξυπνησεν ή ύπηρεσία.

— Κοιμόντουσαν βαρειά ίσως...

— Δέν έχετε δικιο, κυρία μου.

— Έκτός του θορύβου και της σκηνής που έγινε μαζί σας, έπηκολούθησε τρομερή πάλη μεταξύ μας κατόπιν. Άναγκασθήκαμε να τόν πυροβολήσουμε...

"Η Αίλιαν άνήσυχωσε.

— Πρέπει να πάω να δω, ειπε.

— Όχι, καθήστε ! Θα πάω μ' ενο ; μου, της ειπε ό καθηγητής.

Σηκώθηκε πράγματι, βγήκε έξω και ξαναγύρισε έπειτα από δέκα λεπτά.

— Τους έβλεπε ; ρώτησε έντρομη ή Αίλιαν.

— Όχι ! Φαίνεται όμως πως πέρασε προηγούμενος απ' τά δαμάτιά τους και κατόρθωσε να ξεασκήση άπάνω τους τή γοητεία του, κάνοντάς τους να βυθισθούν σ' ένα είδος ληθάργου.

— Κοιμούνται άκόμη ;

— Ναι, αλλά τήν άνησυχίτε. Θα ξυπνήσουν μόνου τους.

Έκρατήσαμε συντροφιά τής κυρίας Στήβενς ως τό πρωί περίπου. Τήν συμβουλευσαμε να μ' ή δειξη, τό παραμικρό στους ύπηρετες, έπισης δε να προσποιηθί τελείαν άγνοια άν ζητούσαν πληροφορίες για τόν τραυματισμό τό άστυφύλακος.

"Επιπλέον να ξεμερώνη, όταν έφύγαμε.

Είμαστε και οι δύο κατόικοι.

— Πρέπει ν' άναπαυθώμε, ειπε ό καθηγητής. Ό άγών που άναλάβαμε εινε τραχής και πρέπει νάχουμε άκμαίες τις δυνάμεις μας.

Πραγματικώς όταν έφτάσαμε σπίτι, πλαγιάσαμε άμέσως.

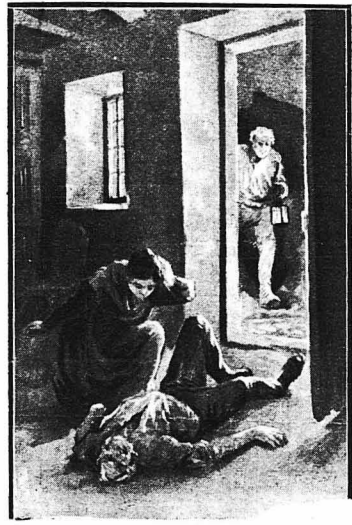
(Απ' τό "Ημερολόγιο του Ιατρού Τζώρτζ Πέτερσον) (Τό βράδυ της ίδιας ημέρας)

Έκοιμηθήκαμε ως τό βράδυ. Τό πρώτο πράγμα που έμάθαμε μόλις έξυπνήσαμε ήταν ό καινούργιος άδλος του Δικ Στήβενς. Τόν άνέγραφαν ή έφημερίδες, χωρίς να τόν σχολιάζουν, χωρίς να ξέρουν, ευτυχώς, και από πού προήλθε.

"Ο Στήβενς, γυρίζοντας φαίνεται στό νεκροταφείο, τρομαρά έδρασιμένος μετά τήν άποτυχία του, έπέτεθη έναντίον ενός γέρου φύλακος και τόν κατερωλόπισε. Τόν δυστυχισμένον αυτόν τόν βρήκαν μισολιπόθυμο κοντά τά ξημερώματα.

Τόν μετέφεραν σ' ένα κοντινό σταθμό βοηθειών κ' έζει τόν συνέφερα.

(Ακολουθεί)

Τόν βρήκαν μισολιπόθυμο κοντά τά ξημερώματα...

